

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1896.

45de Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Morgan den 16. Februar 1896.

(Fortsat fra Side 260.)

Jeg burde føle mig adbaaret ved den Skjæbne, som har ramt Nogle, der indtog en lige saa fremragende Stilling i Kirken, som jeg gjør, og hvis Gaver vare store. Hvilken Sikkerhed har jeg for, at jeg skal bestaa? Jeg har ingen, dersom jeg ikke holder Guds Bud. Herren har givet tilkjende for enhver Mand i denne Kirke, at han ikke kan bestaa, uden at han lever et rent Levned og i Overensstemmelse med Guds Befalinger. Vi vide disse Mænds Skjæbne; vi se den Undergang, de have bragt over sig; vi se dem tabe deres Plads i Kirken som Følge af deres Misgjerninger; vi se, at hverken de eller deres Afkom findes blandt de Hellige, og maasse Millenniet vil frembryde, uden at en af deres Efterkommere lever paa Jorden som deres Repræsentant gjennem den tusindaarige Fredsregjering.

Herren luger bestandig Ukrudtet af sin Kirke. En Udvalgelse foregaar. „Mange ere kaldede,“ siger Herren, „men Faa ere udvalgte“. Han udvælger nu sit Folk. Herren oprykker

de Loøagtige og Overtræderne — i Virkeligheden oprykke de sig selv. Der foregaar bestandig en Renselse i Kirken, og den vil vedblive, indtil Kristus kommer. Hvilken indtrængende Lektie burde ikke dette være for os! Ønske vi at leve og blive forenede med Guds Værk og have vore Børn talte blandt Guds Folk? Det ophøjede Ønske af nogle af Profeterne og mægtige Mænd i gamle Dage var, at Herren vilde „bygge dem et bestandigt Hus“. David begjærede med et nudsigeligt Begjær, trods alle sine Synder, at Herren vilde bygge ham et vedvarende Hus. Herren lovede ham dette, og hans Sæd vil findes blandt alle Nationer. Rechabs Søn, Jonadab, befalede sine Børn, at de ikke maatte drikke Vin, og Herren befalede Jeremias at prøve Jonadabs Familie og derved vise et Eksempel for Israels for at sammenligne Rechabs Familers Trofasthed med Israels Børns Utrofasthed mod Herrens Befalinger. Jeremias samlede Rechabiternes Huses Børn og satte Skaaler fulde af Vin tillige-

med Bægre for dem og sagde: Driker Vin, men de svarede: „Vi ville ikke drikke Vin; thi vor Fader Jonadab, Rechabs Søn, har befalet os og sagt: I skulle ikke drikke Vin, hverken I eller Eders Børn evindeligt“. Derpaa inspirerede Herren Profeten Jeremias til at udtale følgende Forjættelse til Rechabiterenes Hus: „Saaledes siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: fordi I adlode Jonadabs, Eders Faders Bud, holdt alle hans Bud og gjorde efter alt det, som han havde budet Eder, derfor, saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud, der skal ikke fattes for Jonadab, Rechabs Søn, en Mand, som skal staa for mit Ansigt alle Dage“.

En af de største Forjættelser, der nogenfinde er bleven givet til Menneskene, blev givet til den Familie for dens Dydighed, og jeg tvivler ikke paa, at naar Jesus skal aabenbares i Himmelens Skyer, vil der findes Efterkommere af denne navnkundige Familie blandt Guds Folk. Den største Forjættelse, som Herren gav Abraham, var den, at hans Sæd skulde blive lige saa utallig som Stjernerne paa Himlen. Det har været enhver retfærdig Mands Ønske, at hans Sæd maatte ihukommnes, og Herren sluttede den Pagt med sine trofaste Tjenere, at i de sidste Dage, i Trængsels Dage, vilde han ihukomme deres Børn. De, som ere tilstede her, ere levende Vidner til Opfyldelsen af disse Forjættelser. Det er paa Grund af Forjættelserne, som Herren gav til vore Fædre, at vi have annammet Evangeliet, og at vi ere her i Dag. Mange af Eders Fædre og Modre modtog Evangeliet; deres Hjerter bleve gjenneu-trængte, Gud udgjød sin Aand over dem, og „een af en Stad og to af en Familie“ bleve samlede til Zion, medens deres øvrige Slægtninge forstæfede Evangeliet. Det er paa Grund

af Forjættelserne, som Gud gav vore Fædre, at vi have annammet Evangeliet, og hvis vi ere trofaste, kunne vi erholde lignende Forjættelser for vort Afkom. Naar mine Sønner gaa paa Mission, siger jeg til dem: Gud er og har altid været Eders Faders Ven; I kunne stole paa ham og bede til ham med Tillid; thi jeg siger Eder, at medens jeg lever og holder hans Befalinger, vil han vaage over mine Børn og velsigne og bevare dem. Han har gjort det. Saaledes vil det blive med enhver trofast Mand og Kvinde; Gud vil erindre dem og deres Sæd og foranstalte det saaledes, at de ville have Repræsentanter i hans Kirke til det Sidste, naar Jesus skal komme.

Derfor, Brødre og Søstre! hvilken Opmuntring have vi ikke til Trofasthed mod Gud! Hvilken rig Belønning for at fornægte sig selv og afstaa fra Skyld! Det synes for mig, som om Herren har lovet os Alt, hvad han kan love os, for at opmuntre os til Trofasthed og til Nidkjærlighed i at holde hans Befalinger, ikke alene ved Forjættelser, men han belønner os bestandig saa rigeligt. Han fylder vore Hjerter med Fred, Glæde og Lykkeligheg fra Morgen til Aften; men dette er ikke Alt. Vi forvente en herlig Fremtid, Ophøjelse og evig Herlighed i Guds og Lammets Nærverelse. Hvor efterrettelige burde vi derfor ikke være i Udforelsen af vore Pligter. Advarede ved den Skjæbne, der har ramt nægtige Mænd og Kvinder, som ere faldne, skulde vi være trofaste, ydmyge, stedse søge at tjene Gud af ganske Hjerter og aldrig gjøre Noget, der kunde bedrøve Guds Aand. Lad os undersøge os selv, naar vi staa op om Morgenen, og se, om Guds Aand er med os, og lad os, for vi overgive os i Søvnens Arme, overveje vore Ord og Gjæringer

og bede Gud om at vise os, hvori vi have taget fejl, for at vi kunne omvende os deraf. Saaledes skulde vi omvende os hver Dag og bede om Tilgivelse hver Dag, paa det at der ikke skal blive en Regning at opgjøre i Himmelen, naar dette Liv udrinder. Dersom vi nære upasfende Tanker, lad os da bede Gud at tilgive os, og ikke give os tilfreds, for vi sole, at vi have faaet Tilgivelse. Lad os leve som Sidste-Dages Hellige, saa at enhver af os kan fremvise Evangeliets Principer i vort daglige Liv, og saa at en Fremmed, naar han kommer ind i vore Byer, kan sige: Hvilket besynderligt Folk! De ere forskjellige fra andre Folk, som jeg kjender; de tale Sandhed, de ere ærlige, de handle redeligt med hverandre, de elske hverandre, og de ere forenede; dersom en Pengepung er tabt paa Gaden, ere Pengene sikre, og Ejeren bliver eftersøgt; dersom et Husdyr bortløber, gaar det ikke tabt; dersom en Gjenstand er efterladt udenfor Døren om Aftenen, vil den findes uforstyrret om Morgen. Dette er den Karakter, som de Sidste-Dages Hellige skulde besidde, og det er sand Religion.

Hvorledes vilde I sole, dersom Broder Joseph F. Smith og jeg vilde komme her og tage Fordel af Eder i Handel? Antag, at vi havde en eller anden Gjenstand at sælge, som saa ud til at være god, og vi forsikrede Eder, at den var god, overtalte Eder til at købe eller bytte den for en anden Gjenstand, og at I, naar vi vare borte, opdagede, at vi havde bedraget Eder, taget Fordel af Eders Uvidenhed, at Gjenstanden havde skuffet Eder — hvilke vilde Eders Slutninger da blive angaaende os? Jeg ved, hvorledes de vilde blive. I vilde tænke, at det for os var en uværdig Handling at begaa —

og det vilde det ogsaa være. Dersom jeg bedrog nogen af Eder, vilde jeg blive uværdig til min Stilling; det vilde blive Hyleri for Guds Nafn. Jeg handler aldrig, fordi jeg betragter det som daarlig Forretning; men dersom jeg handlede med Eder og solte, som jeg burde, og erfarede, at I ikke vare tilfredse med Handelen, vilde jeg lade den gaa tilbage, dersom I ønskede det. Dersom I have en Gjenstand til Salg, fremstil den da, som den er. Lad ikke Kjøberen bedrage sig selv. Dersom han ikke kjender Gjenstandens Værdi, kjende I den. Dersom Handelen er om et Husdyr, og I vide, at det har Fejl, ville I ikke skjule dem for ham, dersom I ere Sidste-Dages Hellige og leve efter Eders Religion. Tro I ikke, at Folket vil agte Eder mere for en saadan Fremgangsmaade? Jo, og I ville have bedre Lykke med Eder. Jeg var en Gang tilstede ved en Handel, som Præsident Young gjorde. En Mand kom til hans Kontor og ønskede at købe et Spænd Mølæsler, som han havde. Broder Young sagde: „De vil ikke have disse Mølæsler, de ville ikke tilfredsstille Dem“. „Jo,“ svarede Manden, „hvad er der i Bejen med dem? de ligne andre Mølæsler“. „Vel,“ svarede Præsidenten, „dersom De er en Mand, der bruger Tobak, ville de slaa Straaen ud af Deres Mund“. Han fortalte Manden aabent, hvad de fejlede, og jeg antager, at denne Mand respekterede Præsident Young langt mere, fordi han ikke skjulte Fejlene.

Angaaende den frygtelige Skjæbne, der venter dem, som give efter for Synd, vil jeg læse Herrens Ord:

„Sandelig siger jeg Eder, lige som jeg har sagt for: Den, der ser paa en Kvinde for at begjære hende, eller om Nogen bedriver Utugt i deres Hjerte, da skulle de ikke have Manden,

men skulle fornægte Troen og frygte; hvorfor jeg, Herren, har sagt, at de Frygtagtige og Bantro, og alle Vognere, og Enhver, som elsker og over Vogn, og Skjorlevnerne, og Troldkarlene, skulle faa deres Del i Soen, som brænder med Ild og Svovl, hvilket er den anden Død. Sandelig siger jeg Eder, de skulle ikke have Del i den første Opstandelse."

Dette lyder ikke meget opmuntrende for Saadanne, som begaa Synd og tænke, at Herren formedelst sine Forjættelser alligevel vil frelse dem med celestiaal Herlighed, uden at de skulle udstaa Straffen for deres Misgjerninger. Det lyder ikke meget trostende for dem, som lybe, som elske og ove Vogn, thi saaledes lyder Herrens Ord: „De Bantro og alle Vognere, og Enhver, som elsker og over Vogn . . . skulle faa deres Del i Soen, som brænder med Ild og Svovl". Der gives Nogle, som ikke opdigte Vogn, men som alligevel ynde at fortælle Vogn om Andre; de synes at fryde sig ved at gjentage falske Rhytter om deres Næste — Rhytter, som de vilde forstaa vare falske, dersom de underjogte dem. Alligevel handle Saadanne, som om Alt var ret, og som de ville blive frelst; men vise de ikke derved, at de elske Vogn? Vi burde afstaa ikke alene fra at opdigte, men ogsaa fra at gjentage Vogn.

Den næste Klasse, som der henvises til i Skriftsproget, er Horkarlene. Ingen Mand, der hengiver sig til Horei, kan blive frelst. Jeg har somme Tider tænkt, at Nogle ere tilbøjelige til at tro, at Ingen vil gaa til Helvede, at der intet Helvede findes. Jeg forsikrer Eder, at et stort Antal vil gaa til Helvede; de ville lide Pine og gaa derhen, hvor der er Graad, Kval og Tænders Gnidsel; de ville indgaa til

det yderste Mørke og lide langt mere, end vi kunne forestille os. I Særdeleshed Sidste-Dages Hellige, som begaa Synd og dø i deres Synder; de ville lide paa det Sted, indtil Forløsningen oprinder. Men betænk den lange Tid, de maa forblive i Kval. Erindrer, hvad Herren sagde til Martin Harris: „Omvend Dig, at ikke Dine Videlser skulle blive svære — hvor svære ved Du ikke, hvor gruelige ved Du ikke! . . . hvoraf Du har smagt den mindste, ja den ringeste Grad, den Tid, da min Aand forlod Dig". Dersom nogen af Eder har mistet Guds Aand, kunne I faa en Forsmag paa, hvad Synderes Straf vil blive. Erindrer dette, naar I blive fristede til at sige falsk Vidnesbyrd om Herrens Tjenere og ikke om dem alene, thi Ingen kan sige falsk Vidnesbyrd om Nogen uden at paadrage sig Guds Mishag. Vi have ingen Ret til at tale ilde om Andre; vi bryde vore Pagter, naar vi gjøre dette.

Jeg beder Gud at vilsigne Eder. Vi ere her paa Besøg og for at gjøre Eder godt. Jeg haaber, at vort Besøg maa tjene til vort fælles Gavn. Jeg beder Gud af mit ganske Hjerte at vilsigne Eder, Eders Præsident og hans Raadgivere, Høiraadet, Biskopperne og deres Raadgivere, Lærerne og al Præstedømmet, Eders Familier, Mænd, Husfruer og Børn, Agre, Hyrder og Hjørde og al Eders Gjerning. Vi have Ret til at vilsigne Folket, og jeg vilsigner Eder i Dag i Jesu Navn, at I maa være fyldte med hans Aand og Kjærlighed, at I maa beslutte at tjene ham af Eders ganske Hjerte og holde hans Befalinger. Maa Herren høre disse Bønner og skjænke Eder disse Velsignelser for Kristi Skyld! Amen. — (Deseret News.)

Børneopdragelse.

Efter min Dommekraft bør der tildeles Børn smaa Pengesummer med Frihed til at bruge dem efter deres eget Skjøn, men under deres Forældres Raad og Vejledning. Beløbet, der anvendes saaledes, behøver ikke at være stort. Somme Familier eje kun meget faa Midler. Jeg tror alligevel, at der kun findes faa Familier, der ikke kunne spare for Eksempel en Dre om Dagen til et Barn, og dette lille Beløb vil udvikle Tanker og Handlinger, der ville blive til stor Gavn i Fremtiden. Børnene skulle lære, at det dem tildelte Beløb er ikke til Bolscher og Vegetøj, som, skjønt ofte unyttigt og undertiden skadeligt, virker saa tiltrækkende paa Børn, men at det skal bruges paa en saadan Maade, at de ikke behøve at skamme sig derved for deres Forældre.

Børn skulle belæres om de Banneligheder, der ere forbundne med Gjæld, paa det at de maatte undgaa den. Den Vane at laane skulde ikke tillades. De skulle lære at tage Vare paa, hvad de have, og naar de ikke have Alt, hvad de ønske, da at fornægte sig selv, indtil de ved deres egen Flid og Sparommelighed erholde, hvad de ønske.

Trods Alt, hvad der kan siges til Gunst for at give Børn smaa Pengebeløb, har jeg ikke desmindre imod alt Underkjøb i enhver Form. Penge eller andre Gjenstande, der gives for at bevirke Fred eller Udydighed i en Familie, ere skadelige for gode Principer. Forældrene skulle ikke, for at opmuntre til Udydighed, sige: Jeg vil give Dig dette eller hint, tage Dig med her eller der; thi dette gjør Udydighed til en Slags Handelsvare og frembringer den Ide hos Barnet, at Alt, hvad det behøver for at faa sin Vilje, er at være stridig

og udvise Særhed. Forældre skulle ikke befale med Haardhed eller i en barsk Tone eller uden gode Grunde. Somme Børn ere slove til at fatte og indse ikke Grunden til de Fordringer, som deres Forældre stille til dem. De skulle alligevel vise Udydighed uanset deres Mangel paa Begreb om det, der fordres af dem. Det vil ikke desmindre undertiden være fornødt for Forældrene at forklare Børnene Grunden til deres Fordringer. Dette bevirker Tillid, og Kjærligheden mellem Forældre og Børn vil derved tiltage med Tidens Flugt.

En anden Ting, der bør forebygges, er Barnets Ide om, at det kan henvende sig til den ene af Forældrene og vente Sympati, naar det irettesættes af den anden. Det er langt bedre at lade en utilbørlig Frettesættelse hengaa upaaagtet end at tillade den Tanke at opstaa i Barnets Sind, at det kan appellere Afgjørelsen fra den ene af Forældrene til den anden. En af mine Bekjendte har gjentagende haft Lejlighed til at bebrejde sin Hustru urigtig Frettesættelse af deres Børn; men han gjorde det aldrig i Børnernes Paahør; han ventede, til han og Hustruen vare alene. Resultatet er, at Børnene aldrig vente noget Medhold fra Faderen, selv om Moderen har været uretsfærdig i at revse eller irettesætte dem.

Det er naturligt for Børn at efterabe. Vi kunne ofte se ældre Folks Handlinger, som Børn have lagt Mærke til, gjentagne i Børnernes Levned. Denne Kjendsgjerning skulde indpræges dybt paa Moderen, som daglig omgaaes dem, for at alle deres Ord og Handlinger kunne bære Præget af hendes Uerbarhed, Venlighed og Kjærlighed. Selv

om Børn ikke forstaa, hvad deres Forældre forklare dem, efterligne de deres Eksempel.

Følgende smukke Eksempel, fortalt af en Japaneser Yeatajo Okano, vil opløse bedre end Ord, hvilken Indflydelse Moderen har paa Børnene.

„Der levede engang et Par unge Folk i en lille Landsby i Japan. Deres eneste Barn var en smuk lille Pige, som de Begge elskede meget højt. Det traf sig, medens hun endnu var spæd, at Faderen nødsagedes til at foretage en Rejse til en langt bortliggende By. Rejsen var for besværlig for hans Hustru og Barn, og de bleve derfor hjemme. I den store By saa han mange ny Ting, som han, der hele sit Liv havde levet i en affides Landsby beliggende mellem Bjergene, aldrig før havde set, og han besluttede at bringe en af disse for ham ny og forunderlige Gjenstande med hjem til sin Hustru. Han valgte et Spejl, som han syntes var noget af det mest forunderlige, og han glædede sig til at se en lignende behagelig Overraskelse hos sin Hustru, som han selv solte, da han første Gang saa i Spejlet. Da hun for første Gang saa sit Ansigt i Spejlet, spurgte han: „Hvad ser Du?“

Hun udbrod: „Bevares! Jeg ser en meget smuk Kvinde; hendes Haarpynt er lig min, og hun smiler og rører Læberne, ligesom hun vilde tale til mig.“

Hendes Mand sagde da, at det var en Gabe til hende, og at han ønskede, hun skulde bruge det hver Dag. Men hun mente, at denne Gabe var for smuk, sjælden og kostbar til Hverdagsbrug, og hun lagde derfor Spejlet forsigtigt tilside og nævnedes Intet derom til sin lille Datter, som hver Dag voksede sig skjønnere og mere lig sin Moder.

Efter en Tid mødte der den lille Familie en stor Sorg. Den omme

Moder og Hustru blev syg, og det viste sig snart, at Doden var forhaanden. Som hun laa paa sin Dødsbænk, kaldte hun sin lille Datter til sig og fortalte hende, at hun vilde miste sin Moder for bestandig. Hun kunde ikke pege paa noget Liv i Fremtiden, hvori de kunde blive gjenforenede; men i sin Kjærlighed og Hjertets Enfoldighed trostede hun hende det Bedste, hun kunde, og fortalte hende tillige om det forunderlige Spejl.

„Naar jeg er død,“ sagde hun, „da tag den lille Kasse ned og se i Spejlet, som ligger deri; der vil Du se mit Ansigt. Jeg ønsker, at Du skal se i Spejlet hver Dag, for at Du aldrig skal glemme Din Moder, men hver Dag vokse Dig mere lig hende.“

Kort efter døde Moderen, og den lille Pige gjorde, som hendes Moder havde sagt. I det forunderlige Spejl forestillede hun sig at kunne se sin Moder ung og smuk — ikke rynket og bleg, som hun saa hende paa Dødslejet, men frisk og skjøn, som hun saa hende før den skjæbnesvangre Sygdom. Den lille Pige saa i Spejlet hver Dag, tænkte paa sin Moder og hendes kjærlige Fremgangsmaade, og derved kom hun til at ligne hende mere og mere, efter som Aarene gik.“

Moderen skulde bestræbe sig for, at hendes gode Egenskaber og Dyder kunde afspejle sig i hendes Børns Levnet. Narveri og Skuffelse skulde bantjes fra enhver Familie. Forældre undskyldte sig undertiden, naar de narre deres Børn; men det er langt bedre at tale fornuftigt med et Barn og derved eller ogsaa ved Tvang bringe det til at gjøre Ting imod dets Vilje, end det er at narre det dertil. Børn blive undertiden straffede for at fortælle Usandhed; men dersom Grunden dertil blev undersøgt, vilde det maaske vise

fig, at den laa hos Forældrene, som ved deres Kænker havde lært dem Falskhed. Dersom man giver et Barn et Lofte, bør det opfyldes paa det Nøjagtigste, og dersom der viser sig uovervindelige Hindringer, bør disse nøje forklares for Barnet, for at dets Tillid kan blive bevaret.

Forældre skulle handle retfærdigt mod deres Børn, og dersom de begaa Fejlgreb mod dem i deres Behandlingsmaade, bør de ikke føle det under deres Værdighed at bede om Tilgivelse for deres Forseelse. Børn ville derved lære at have uindskrænket Tillid til deres Forældres Retfærdighed og Ærlighed. En fremragende Broder, som har en mønsterværdig Familie i denne Kirke, opdagede engang, at han ved en fejltagelse havde revjet et Barn for en formodet Misgjerning. Saa snart det blev ham bekendt, gik han til den Vilde og bad ydmygt om Tilgivelse for sit Fejlgreb. Den lille Dreng brast i Graad og bad Faderen ikke at sige mere om det, thi det smertede ham mere end de Hug, han havde faaet.

Et smukt Eksempel paa Ydmyghed er berettet af Professor Blackie, en fremragende Professor fra Skotland. Blackie holdt Forelæsning for en ny Klasse, hvis Medlemmer vare ham aldeles ubekjendte. En Student rejste sig med en Bog i den venstre Haand. „Min Herre, tag Bogen i den højre Haand!“ raabte Professore. Studenten var ved at svare, da Professore paany

udbrød: „Jagen Bemærkninger! Bogen i højre Haand, siger jeg!“

Studenten oprakte sin højre Arm, og det viste sig, at den endte ved Haandleddet. „Jeg har ingen højre Haand,“ svarede han.

For Professore igjen kunde aabne sine Læber, opstod der en saadan Piben, som man maatte gaa til Edinburgh for at høre, og Professorens Røst blev helt overdøvet.

Derpaa forlod Professore sin Plads, gik ned til Studenten, hvis Følelser han ubevidst havde faaet, lagde sin Arm om hans Skulder, trykkede ham til sig og sagde i en blød, men dog tydelig Tone: „Min Dreng! Du maa tilgive mig min Haardhed; jeg vidste det ikke, jeg vidste det ikke.“

Derpaa vendte han sig imod Studenterne, og i en Tone, der blev inspireret af hans højmødige Hjerte, sagde han: „Lad mig sige til Eder alle, at jeg glæder mig ved det tilkjendegivne Bevis paa, at jeg underviser en Klasse af Gentlemen.“

Moralisk Mod er en Egenskab, der skulde udvikles i enhver Drengs Karakter. Mod til at gjøre, hvad der er Ret, uanset menneskelig Haan og Spot, Mod til at overholde gode Principer, selv om man skal staa alene i en spotkende Allynge, Mod til at stå daarligheds Selskab, hvor populært det end maa være, Mod til at tjene Gud under alle Omstændigheder, er hvad en mønsterværdig Mand behøver. — (Contributor.)

Simplex.

Tankeprog. Ligesom Klippen gav Vand, da den blev berørt af Mojses Stav, saaledes strøme Angerens Taarer, naar det angergivne Hjerte berøres af Guds Frygt og Kjærlighed.

— De Vises Ord ere Spiger; deres Eksempler ere Hammerlagene paa disse.

Den 15. Juni 1896.

Præsident Sundwalls Afskedshilsen.

Da jeg nu er bleven løst fra min Mission med Tilladelse til at forlade disse Lande, hvor jeg har haft min Virksomhed i noget over to Aar, føler jeg mig tilskyndet til at udtrykke min Taknemlighed for det Gode, der er bleven mig til Del, og for den Glæde, jeg har nydt i den Tid, jeg har indtaget den ansvarsfulde Plads, der har været mig anbeføjet i den skandinaviske Mission.

Først og fremmest føler jeg mig taknemlig mod min himmelske Fader for al hans Godhed. Jeg ved, at vor Stræben er af ringe Betydning, og at vi ikke kunne udrette Noget uden hans Bistand. Mod ham, som saa rigeligen har velsignet mine og mine Medarbejderes Bestræbelser i Missionen, og som har forlenet os Helbred og staaet os bi med sin Aand og Kraft ved Udførelsen af vore Pligter, er jeg inderlig taknemlig. Jeg erkjender hans Godhed, der har skjænket mig gode og nidkjære Mænd til Medarbejdere, kronet vore Bestræbelser med Fremgang og givet os den Glæde at have Lejlighed til at undervise vore Medlemmer om Frelsens Plan og bringe oprigtige Sjæle under Evangeliet.

Jeg føler mig meget forbunden overfor mine Brødre i Missionen, med hvem jeg har haft en saa behagelig Samvirken. Jeg har betragtet det som en stor Ære at være agtet værdig til at arbejde sammen med saadanne Mænd, som have givet saa mange Beviser paa Opofrelse og Selvfornægtelse. De have forladt deres Hjem og det, som var dem kjært her i Livet, og begivet sig til en utaknemlig Verden for at forkynde den af Gud i vore Dage aabenbarede Sandhed; de have hver paa sin Plads søgt flittigt og trofast at virke for Rigets Fremgang og vist et Eksempel ved Ord og Gjerninger, der, hvis det efterfølges, vil lede Menneskene fremad paa Livets og Ophøjelsens Bane. Jeg føler mig taknemlig for den Nidkjerhed, som Elbsterne lægge for Dagen, og jeg indser, at det Gode, som vi formedelst Guds Velsignelse kunne udrette, kun er Resultatet af vor forenede Virken. Jeg føler mig ogsaa taknemlig for den Beredvillighed og Bistand, jeg har modt fra Brødrenes Side, som have det præsidierende Ansvar over Konferencerne, og naar den, under hvis Præsidium jeg har virket, føler sig tilfreds med min Virksomhed og udtrykker sig tilfredsstillende derom, da bør den samme Erkjendelse tilkomme disse mine Brødre, som ved deres Arbejde og Sparommelighed have bidraget til at fremme den gode Sag; jeg er forvisset om, at Guds Velsignelse vil blive tildelt enhver af dem i Forhold til deres Trofasthed og Fliid. Jeg skal stedse føle mig meget forbunden mod mine Medarbejdere paa Missionskontoret, som ved min Side have været beskæftigede med det brydsomme Redaktionsarbejde, der forekommer ved Udgivelsen af vore Tidsskrifter, Bøger og Skrifter. Deres Fliid, Ordenssans og vennelsale Bæsen have bidraget meget til at gjøre Sindet og Tiden behagelig og Arbejdet let. Jeg skal stedse bevare et kjært Minde om dem, som have været mine Medarbejdere for Herrens Værks Forfremmelse i Skandinavien. Jeg aflægger ligeledes min inderlige Tak til de Hellige, som have givet mig saa mange Beviser

paa Godhed og Vilvilje, og som stedse med varme Hjerter og Kjærlighed til Sandheden understøtte Herrens Tjenere, der arbejde i Missionen, og med Beredvillighed i Ord og Gjerninger lette deres Byrder. Jeg beder Gud at velsigne Eder, velsigne Eder med sin Aand og skjænke os Alle Kraft til at kæmpe mod det Onde og forblive trofaste i den Pagt, som vi have sluttet med ham i Daabens Bænde. Maa vi vokse i Tro og gode Gjerninger; maa vor Glæde i Evangeliet tiltage, og maa vi tilsidst naa Maalet for vor Virken og erholde Frelse og Opvejelse i Guds Rige.

Jeg er glad ved at kunne forlade den Plads, som jeg har beklædt, under saa gunstige Forhold og paa en Tid, da Folket paa mange Steder synes at udvise en livligere Interesse for det Værk, som vi forkynde, end Tilfældet har været tidligere. Jeg haaber, at Sandheden fremdeles skal vinde mere og mere Indgang blandt vore Medmennesker i disse nordlige Lande, og at vore Uldster maa nyde den Glæde at indlemme mange Oprigtige i Kristi Kirke. Det er mig ligeledes en Glæde at kunne overlevere Missionens Affærer til en saa agtet og værdig Mand som Uldste C. N. Lund. Hans mangeaarige Erfaring og lange og nyttige Virksomhed i Evangeliets Tjeneste er en Borgen for, at han vil blive en udmærket Leder for Missionen. De, som er bekendte med Broder Lund, tvivle ikke om, at Valget er faldet paa den rette Mand; jeg lykønsker de Hellige og dem, som skulle nyde Fordelen af hans fremtidige Virksomhed, og jeg ønsker, at de maa skjænke ham deres fulde Tillid og understøtte ham i deres Tro og Bønner.

Med et inderligt Ønske om, at Herrens Værk fremdeles maa skride fremad, og at Guds Velsignelser rigeligen maa tildeles Alle, som arbejde for Evangeliets Udbredelse i Skandinavien, byder jeg herved de Hellige og mine Medarbejdere i denne Del af Herrens Vingaard et hjerteligt Farvel.

Eders Broder i Evangeliets Pagt

B. Sundwall.

Præsident C. N. Lunds Hilsen.

Til de skandinaviske Hellige!

Da jeg af Herrens Tjenere i Zion er beskikket til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, har jeg forladt mit Hjem og min Familie og befinder mig nu, efter otte og tyve Aars Fraværelse, atter i mit Fødeland.

Det er mig en stor Glæde at finde Missionen i en saa trivelig Forfatning og Udsigterne for Fremtiden saa lovende. Regnskaber og Alt tilhørende Missionens finansielle Affærer ere overleverede til mig i den bedst mulige Orden. Min værdige Forgjænger, Præsident B. Sundwalls trofaste og utrættelige Arbejde som Leder for denne Mission i de sidste to Aar er bleven lønnet med gode Frugter, og hans Bestræbelser i Forening med det arbejdende Præstedømme ere bleven rigeligt velsignede af Herren med mange trofaste Sjæles Tilslutning til Sandheden. Han forlader denne sin Virkefreds efter et vel fuldendt Arbejde og ledsages af de Helliges Tillid og Kjærlighed og af vore Medmenneskers Agtelse.

Det er med en vis Engstelse i mit Sind, at jeg indtager denne ansvarfulde Stilling, og med fuld Bevidsthed om min Ringhed og Ufuldkommenhed til at udføre det Arbejde, som jeg er kaldet til. Jeg føler, at jeg i høj Grad behøver min himmelske Faders Hjælp og Bistand og mine Brødres og de Helliges Samvirken, Tillid og Forbønner, for paa en passende Maade at kunne rogte det Rald, hvortil Herren har kaldet mig iblandt Eder.

Tillad mig at sige til mine Brødre, som arbejde i Missionen: Lader os fremdeles arbejde med Nidkærhed for Herrens Sag og vel anvende den kostbare Tid, vi skulle tilbringe her i disse Lande, altid erindrende, at vor Mission er at bringe Frelse og Saliggjorelse til vore Medmennesker. Lader os ikke spare nogen Møjslighed for at opsoge de Oprigtige, som Herren endnu har tilbage her, og for at opmuntre og bestyrke dem, som allerede have betraadt Sandhedens Vej. Og naar engang Tiden er udrunden, at vi skulle have det Privilegium at vende tilbage til vore Hjem i Zion, vor Glæde i Herren da maa være fuldkommen ved Tanken om, at vi have gjort vor Pligt og udført vor Mission ifølge den Raade, som Herren har stænkent os. Lader os aldrig glemme at opholde hverandre i vore Bønner for Naadens Trone, at vi maa være trofaste og arbejde tilfammen i Enighed og Kjærlighed, da vil Herren rigelig velsigne vore svage Bestræbelser.

Lader de Hellige i Udspredeisen takke og prise Herren, at han har kaldet dem fra Mørket til sit underfulde Lys og gjort dem meddelagtige i det store Sidste-Dages Værk. Værer ydmyge for Herren; søger hans Aand til Eders Vejleder og giver Agt paa de Raad og Lærdomme, der blive Eder givne af Herrens Tjenere, som ere satte til Eders Vejledere; da vil det Lys, som er tændt i Eders Hjærter, brænde klarere og klarere, indtil Daglyset oprinder.

Den venlige Modtagelse, jeg siden min Ankomst hertil har modt, er for mig et Vidnesbyrd om, at de Hellige i fuldt Maal nyde Evangeliets Aand, som er Glæde, Fred og Kjærlighed i Herren.

Haabende, at der i Fremtiden vil forundes mig Vejlighed til at stifte nærmere personligt Bekjendtskab med Eder, og bedende, at Herren vil velsigne vort fælles Arbejde for hans Riges Fremme og Menneskesslægtens Frelse, undertegner jeg mig Eders ydmyge Tjener

C. N. Lund.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 1. Juni:

Christian N. Lund, George Christensen og Christian W. Anderson fra Mount Pleasant, Peter Olson, Sorgen Sorgenen og John Peterjon fra Ephraim, James F. Iversen og Andrew N. Peterjon fra Salt Lake City, Niels P. Nielsen fra Elsinore og N. C. Nielsen fra Pleasant Grove, Utah.

Beskikkelse.

Ældste George Christensen bestikkes til at arbejde i Kjobenhavns Konference.

Ældste James F. Iverjon bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældsterne Jørgen Jørgensen og Niels P. Nielsen bestikkes til arbejde i Aalborg Konference.

Ældsterne Peter Oljon, John Peterjon og N. C. Nielsen bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældsterne Christian W. Anderjon og Andrew A. Peterjon bestikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 251).

Josephiternes Paastand, at det var en Anmæsselse for de Tolv at paatage sig Præsidentskabet over Kirken, da det første Præsidentskab var borte, formiddelt Josephs og Hyrums Død og Sidney Rigdons Tilfidesættelse, er derfor ugrundet. Deres anden Paastand, at Højraadet i Nauvoo Stav i Zion var den retmæssige Autoritet, der skulde succedere som Præsidentskab, er ligesaa ugrundet. (The Saints' Herald, 39te Aargang, Side 407—8.)

Som Stottepunkt for deres førstnævnte Paastand, at de Tolv tilranede sig Præsidentskabet over Kirken i Nauvoo efter Profetens Død, anføre Josephiterne følgende:

„De Tolv have ikke Ret til at skride ind i Zion eller nogen af hendes Staver og der tage sig for at ordne sammes Anliggender, hvor der er et fast Højraad; men det er deres Pligt at rejse omkring og ordne alle Anlig-

gender vedrørende Kirkens forskjellige Grene. Naar de Tolv eller en Majoritet af dem er tilstede i nogen Menighed, saa have de Myndighed til at handle uafhængigt og træffe Bestemmelser, og saadanne Bestemmelser ere fuldgældige, men hvor der ikke er et Quorum, der maa de rette sig efter Menighedens Afstemning. Intet fast Højraad har Ret til at skride ind i nogen Menighed udenfor deres eget Omraade og tage sig for at ordne Sammes Anliggender, thi dette tilkommer det de Tolv at gjøre. (Mill. Star, 15de Aarg., Side 261.) Disse Instruktioner bleve givne af Profeten Joseph.

Det, hvori de Tolvs Anmæsselse ifølge Josephiternes Paastande bestaar, er, at de Tolv kom til Nauvoo, hvor der var en regelmæssig organiseret Stav, og paatog sig at ordne Sammes Anliggender. Svaret paa dette Sofisteri — og det er ikke engang berettiget til at

kaldes Sofisteri — men det er en ligefrem urigtig, for ikke at sige en uforsvarlig Fremstilling af Sagen. De Tolv kom ikke til Nauvoo for at ordne Sammes Anliggender uafhængig af det faste Højraad. Deres Handling angik hele Kirken og ikke blot Nauvoo Stavs Anliggender. Det var en Sag, der angik alle Zions Staver og alle Kirkens Grene i hele Verden, lige saa meget de adspredte Grene i de forenede Stater og Storbritannien som dem, der tilhørte Nauvoo Stav, og dette var det, at de Tolv kom til Nauvoo for at ordne. Hvad der ved denne Lejlighed blev omhandlet, var Sager af en saa stor Betydning, at de Tolv, og kun de Tolv, kunde afgjøre dem i Præsidentkabets Fraværelse, og idet de gjorde det, raadsforte de sig ikke blot med Højraadet i Nauvoo Stav, men de sammenkaldte en almindelig Forsamling af alle Quorummerne og arrangerede dem hver især paa sin Plads, for at de kunde handle i Sagen som Kirkens højeste gejstlige Autoritet. Quorummerne vedtoge Alt, hvad de Tolv gjorde, og en Afgjorelse, der er vedtaget af samtlige Quorummer, kan ikke appelleres. (Pagtens Bog 3, 11.)

Josephitterne paastaar, at Højraadene i Zions Staver og ikke de Tolv ere den rette Myndighed i Afgjorelsen af Kirkens Anliggender og anføre Følgende som Bevis:

„De faste Højraad i Zions Staver danne et Quorum, som i Myndighed i Kirkens Affærer og i alle deres Bestemmelser er lige med Præsidentkabets eller det omrejsende Højraads Bestemmelser“. (Pagtens Bog 3, 14.)

Svaret paa denne Paastand er, først, at Høj-Raadet er en retslig og ikke en præsiderende eller udøvende Myndighed, hvilket bevises af Følgende:

Høj-Raadet blev bestikket ifølge Aabenbaring for at afgjøre vigtige Spørgsmaal, som maatte opkomme i Kirken, og som ikke kunde afgjøres til Barternes Tilfredsstillelse ved Menigheden eller i Bispepraadet. (Pagtens Bog 5, 1.)

Derfor maa den „Lighed“, som her omtales, hentyde til Kirkens retslige og ikke til dens administrative Affærer. Det næste Svar paa deres Paastand bliver, at det faste Høj-Raad i en af Zions Staver er et lokalt Raad, indskrænket til det Distrikt af Landet, som udgjør en saadan Stav. Dersom der ellers fordres mere Bevis for denne Mening, saa findes det i Profeten Josephs Ord som følger:

„Intet fast Høj-Raad har Ret til at gaa ind i nogen Menighed udenfor deres eget Omraade for at ordne Sammes Anliggender; thi dette tilkommer det de Tolv at gjøre.“ (Millennial Star, 15de Aargang, Side 261.)

Ingen vil paastaar, at en Stavs faste Høj-Raad kan gaa hen i en anden Stav og forsøge paa at regulere dens Anliggender, thi det vilde foraarsage Forvirring. Intet kan være tydeligere i Kirkens Anordninger, end at de faste Høj-Raad ere dømmende og ikke udøvende Embedsmænd, indskrænkede i deres Jurisdiktion til deres respektive Staver og derfor ikke de Raad, som det tilkommer at overtage Kirkens almindelige Præsidentkab eller nogen Slags udøvende Myndighed.

(Fortiættes.)

Vær forsigtig med, hvad Du skriver.

„Vetro ikke noget til Papiret, som kan overbringes mundtlig, eller som, naar det er skrevet, ikke passer til Offentliggjørelse“. Dette er et af de mange gode Raad, som Profeten Joseph Smith gav til Kirkens Eldster, og det vilde være godt for Alle at efterkomme det og aldrig skrive Noget, som man vilde skamme sig ved at se trykt. Der er ingen Ende paa de Ubehageligheder, som kunne afstedkommes formedelst Brud paa denne Regel. Naar en Person har nedskrevet Noget, der ikke burde siges, er det ofte vanskeligt og undertiden umuligt at kalde det tilbage. Ord blive somme Tider overhorte og af og til erindrede med ubehagelige Følelser; men den Skade er ubetydelig i Sammenligning med den, der forboldes ved at trykke det, som ikke burde siges.

Et Tilfælde af denne Slags er nylig indtruffet i England. Kardinal Manning var tidligere en fremragende Gejstlig i den engelske Kirke; senere sluttede han sig til den romersk-katolske Kirke og blev ophøjet til Kardinal. For omtrent fire Aar siden afgik han ved Døden og overlod sin Dagbog og sine biografiske Notitser til Edmund S. Purcell i det udtrykkelige Djemed, at denne skulde skrive hans Levnetsløb.

Purcell har udført det ham overdragne Hverv, og en rasende Kritik er opstaaet. De katolske Blade og Gejstlige paaftaa, at Bogen er skrevet med stor megen Nabenhed, og at Forfatteren siger for meget, og megen Utilfredshed er opstaaet.

Blandt dem, der søle sig krænkede over de Ting, som Bogen lægger for Dagen, er en af de ledende Gejstlige i Metodist Kirken, en af Mannings tidligere Medarbejdere. Det fremgaar, at han havde skrevet et Brev til Man-

ning, i hvilket han henviser til Hugh Price Jones, en anden fremragende Metodistpræst, som en „Brand“. Mr. Gladstone, den berømte engelske Statsmand, føler sig meget skuffet ved de offentliggjorte Breve. Han siger, at Manning i deres intime Bekjendtskab, som varede i en Række af Aar, aldrig tilkjendegav, at han nærede saadanne Anskuelser, som disse Breve antyde. Han er af den Mening, at dersom Manning ikke var falsk, var han i det Mindste ikke aaben eller ligefrem.

Kardinal Manning er død, men det offentliggjorte Brev, hvori en Metodistpræst kalder sin Medarbejder en „Brand“, lever endnu og foraarsager ikke det Forsatter eller den saaledes benævnte Gejstlige megen Tilfredshed. Levnetsløbet siger, at Manning i flere Aar talte med to Tunger.

Baughan, en anden engelsk Kardinal, skriver til »Nineteenth Century«, at Publikationen af dette Levnetsløb er næsten en Brode. Han siger, at han er sikker paa, at Manning hellere vilde have ladet sin højre Haand afhugge, end at mange af de Dokumenter, som indbefattes i hans Levnetsløb, skulde være blevne publicerede. Endvidere siger han, at det er ufatteligt, at Manning nogen- sinde havde til Hensigt, at hans aandelige Kampe og Bekjendelser, Optegnelserne om hans egne Indtryk, Kritik og Meninger, mange endda i Embryo, om Mænd og Formaal, tilligemed private og personlige Breve og Notitser om Andres Fejl, virkelige eller forestillede, samt tvistagtige Ting, skulde samles i en Bog og løbe af Stabelen ud i Livets stormfulde Sø samtidig med, at han selv satte Fod paa Eghedens Ryst. — (Juvenile Instructor.)

Uroligheder i Frelsens Armé.

Frelsens Armé har som bekendt haft sit Hovedkvarter i England og staaet under Ledelsen af „General“ Booth. Da den blev overført til Amerikas Jordbund og den ny Infanteritaktik vandt Fremgang, forstærkedes Gelederne, og en betydelig Hær kom paa Benene; men samtidig opstod der Tilbojeligbed til at danne en uafhængig Armé og løsrive sig fra Hovedstyrken. Dette indsaa General Booth snart, og for at forhindre denne Splittelse jendte han sin Søn Ballington til Amerika som Leder for den ny Hærafdeling, og han vandt sine Underordnedes Agtelse og Hengivenhed i høj Grad; men det synes, at ogsaa han sluttede sig til det almindelige Duffe om Uafhængighed. For kort Tid siden blev det bekendt, at han og hans talentsfulde Hustru havde trukket sig ud af Arméen. Major Glen fulgte deres Eksempel. Hensigten var ikke straks bekendt, men man formodede, at det var for at holde sig beredt til at modtage Udværelse til General for den ny Hær.

En lang Korrespondance mellem General Booth og hans Søn i Amerika, Mr. Ballington, der er bleven offentliggjort i New York, paafulgte nu Ballington Booths Udtalelse, at hans Fader (Generalen) under et Besøg hos ham skal have sagt: „Jeg agter ikke at lade Dig presse denne Citron“, bekræfter den Mening, at Striden egentlig

hidroerer fra de vældige Pengejuerner, som Hæren har faaet i Amerika, og at den er mere finansiel end spirituel.

Den 7. Marts 1896 blev Ballington Booth installeret i Cooper Union, New-York, som General for den ny og uafhængige Hærafdeling. Kl. 7 Eftermiddag sprang Captain Schnejder op paa en Stol og udfoldede det amerikanske Flag med et Billede af General Washington midt i en Forjamling af 5000 loyale Soldater. General Ballington Booth holdt derpaa sin Invokation. „Det kristelige Korstog“ er det Motto, som Generalen foreslaar for den ny Hær.

Dette Skridt kan betragtes som en Begivenhed i Arméens Historie. Organisationen har haft en mærkkelig Fremgang, maaste uden Lige i Kirkehistorien. Enighed har været dens Styrke; Svækkelse vil følge dens Splittelse. Arméens Formaal er efter Lederens Erklæring at redde de Faldne, at frelse de Fortabte. Saalænge Enighed herskede, kunde enhver Evne anvendes i den Retning; men naar Arméen bliver splittet, naar stridende Hære komme i Marken, ville mange af de Reddede gaa tabt, medens Officererne afgjøre deres Tvistigheder. Enhver religiøs Bevægelse, der ikke ledes ved Guds Mand, har den samme Historie. Selv den apostolske Kirke mistede sin Kraft, da den blev sønderlemmet.

Tyrkerne i Jerusalem.

Paalidelige Efterretninger fra det asiatiske Tyrki paa hin Side Søstæderne ere vanskelige at erholde paa Grund af

den Opsigt, der føres selv med private Breve og Telegrammer; men efter Alt at domme synes det, at en mærkkelig

Gjenoplivelse af Muhamedanismen finder Sted, ligesom en endelig Anstrængelse var for Haanden for at fuldbyrde de Rampe, der bleve beghndte af Muhameds tidligere Efterfølgere. Derjom denne Formodning er rigtig, er Verden ikke konfronteret med det armeniske Spørgsmaal, men med et andet Angreb paa Korset af den tyrkiske Halbmaane. Den politiske Forvikling, der nylig fandt Sted blandt de kristelige Stormagter, kan kun tjene til at opmuntre Muhamedanernes mulige Planer i den Retning. Fra deres Standpunkt synes disse Forviklinger uden Tvivl at være Forsynets Styrelse til deres Gavn og for at styrke deres Hænder til Kampen.

Engelske Blade have nylig beskrevet den Situation, der hersker i Syrien og Palæstina. Landet er overjvømmet med tyrkiske Soldater. For kort Tid siden fandtes i Egnen mellem Jaffa og Jerusalem 60,000 Tropper samlede — ikke under det karmoisinrode tyrkiske Banner, men under det grønne Flag, og det er et sikkert Tegn paa, at hellig Krig er erklæret. De muhamedanske Arabere, som tages fra deres Hjem og Familier og ligesom Kreaturer drives til Arméens Geledder, betragte de Kristne som den virkelige Marsag til deres Ulykke, og de sværge Hævn i deres Hjertes. Soldaterne fødes og klædes kun daarligt, og Følgerne ere, at de tvinges til at leve som Røvere. De betragte de Kristne som et lovmæssigt Bytte.

Tyrkerne erklære officielt, at denne Marchering af Tropper er nødvendig for at holde Druiserne, et ejendommeligt og mærkværdigt Folk i Libanons Bjærg, i Awe; men det er ikke rimeligt, at dette er Hovedhensigten med Troppernes Mobilisering; thi Druiserne i Bjærgfæstningerne have altid været i Opposition til Tyrkerne. De Kristne i

Syrien føle sig overbeviste om, at en almindelig Rejsning af Muhameds Efterfølgere er paatænkt for at udrydde de Kristne i det tyrkiske Kejsersdømme.

Jerusalem siges at være fuld af tyrkiske Tropper. De have Barakker i Davids Taarn, Pilatus' Palads og langs med Damaskusvejen. De marchere regelmæssig gennem Byen, plyndre Basarer og trænge ind i private Huse; de strejfe Omegnen og leve ligesom Røverbander. En lignende Situation siges at herske i Beirut. Forretningen mellem denne Stad og Europa er afbrudt, og Autoriteterne opsnappe Telegrammer og europæiske Blade for saa vidt muligt at forhindre Efterretningerne fra at naa Yververdenen. Naar saadanne Omstændigheder findes paa Kysten, er det ikke vanskeligt at forestille sig, hvorledes Stillingen maa være i Landet.

Spvad alle disse Ting sigte til, vil Tiden vise; men det synes, som om der forestaar Begivenheder, der sluttelig ville nødsage de europæiske Magter til at skride ind nanjet de mulige Følger. Der hersker en alsidig Virksomhed blandt Muhamedanerne, og Udfoldningen af det grønne Flag under den blodbestænkte Halbmaane betyder maasse Mere, end Noget i Djeblikket antager. — Deseret News.

Just som Alt synes fredeligt i Europa, kommer der pludselig fra Kreta Efterretninger om, at der igjen har fundet et af de blodige Sammenstød Sted mellem Tyrker og Græker paa den undertrykte O, og man frygter, at de armeniske Myrderier ville blive gentagne paa Kreta. Den tyrkiske Overbefalende er ude af Stand til at holde Soldaterne i Tomme.

Den aldrig slukkede Ild under det østeuropæiske Spørgsmaal er saaledes godt i Færd med at bryde gennem Afsen og slaa ud i lys Lue.

Blandinger.

Australien hjemfogtes i Aarets første Maaneder af en frygtelig Hede og Tørke. Termometeret var flere Steder oppe paa 40 Grader Reaumur; Tusinder af Faar omkom, og mange Mennesker døde. Selv af de Indfødte bukkede ikke faa under for den umaadelige Varme, som desuden har ruineret en Mængde Landmænd.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Halvaaret, endende den 15de Maj 1896.

Konferencer.	Missions- ret fra Ston.			Totale Præstedomme.				Medlemmer.	Total. Medlemmer og lokale Præstedomme.	Døbte.	Emigrerede.	Udeblevne.	Døde.	Utsendt Epholdssted.	Konference- Præsidenter.
	Brene.	Sjoprester.	Halvsjersks.	Sjofster.	Præster.	Lærere.	Diaconer.								
Kjøbenhavn . . .	6	3	11	39	8	22	3	349	421	15	4	6	3		Peter Jensen.
Aarhus	6		12	24	6	14	8	256	308	20	7	3	5		M. C. Mortensen.
Nalborg	3		11	12	11	12	6	235	276	20	12	1	2	41	A. C. Jensen.
Danmark	15	3	34	75	25	48	17	840	1005	55	23	10	10	41	
Norge:															
Kristiania	11	1	15	56	19	19	9	623	726	78	7	8	1	50	Peter Anderson.
Stockholm	10		21	100	54	42	26	1170	1392	69	4	4	12		Erick Gillén.
Goteborg	8		12	42	23	20	32	391	508	12	5		9	1	Theo. Tobiasjon.
Skåne	5		7	8	7	8	3	189	215	26	3	3	5		B. M. Ravsten.
Sverige	23		40	150	84	70	61	1750	2115	107	12	7	26	1	
Totalsum	49	3	89	281	128	137	87	3213	3846	240	42	25	37	92	

I n d h o l d.

Tale af D. Cannon	273	Ankomst	282
Børneopdragelse	277	Besikkelse	283
Tankeprog	279	Sucesion	283
Red. Anm.		Vær forsigtig med, hvad Du skriver	285
Præsident Sundwall's Afkeds-		Uroligheder i Frelsens Armé	286
hilsen	280	Tyrkerne i Jerusalem	286
Præsident C. N. Lunds Hilsen	281	Blandinger	288
		Rapport	288

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Vording (B. Peterien).

1896.